

Lecții primite pe marea furtunoasă

Versete călăuzitoare: Matei 14.22-33

Matei 14.22-33: Și îndată El i-a obligat pe ucenicii Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui de cealaltă parte, până va da drumul mulțimilor. Și, după ce a dat drumul mulțimilor, S-a suit pe munte, deoparte, ca să Se roage; și, când s-a făcut seară, era singur acolo, iar corabia era acum în mijlocul mării, bătută de valuri, pentru că vântul era împotriva. Dar, la a patra strajă din noapte, El a pornit spre ei, umblând pe mare. Și ucenicii, văzându-L umblând pe mare, s-au tulburat, spunând: „Este o nălucă!”; și, de frică, au strigat. Dar Isus le-a vorbit îndată, spunând: „Îndrăzniți; Eu sunt, nu vă temeți!” Și Petru, răspunzându-I, a spus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape”. Și El i-a spus: „Vino!” Și Petru, coborând din corabie, umbla pe ape, ca să vină la Isus. Dar, văzând vântul puternic, s-a temut; și, începând să se afunde, a strigat, spunând: „Doamne, scapă-mă!” Și îndată Isus a întins mâna și l-a apucat și i-a spus: „Puțin-credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” Și, când au intrat ei în corabie, vântul s-a potolit; iar cei din corabie au venit și I s-au închinat, spunând: „Cu adevărat ești Fiu al lui Dumnezeu!”

Introducere

Aici în Matei 14.22-36 învățăm că Isus a intrat într-o lume nouă. Muntele ne vorbește despre locul pe care El l-a primit în înălțime. În afară de aceasta mai învățăm că cu toate că El este în înălțime, inima Lui de dragoste este preocupată totuși cu poporul Său care trece prin lumea aceasta, căci noi citim: „S-a suit pe munte, ... ca să Se roage.” Pe locul gloriei El intervine pentru poporul Său.

Sursele de ajutor în nevoie

Și ce se petrece cu poporul Său, pentru care El intervine? Ei se află pe o scenă unde întunericul crește tot mai mult; căci noi citim: „Când s-a făcut seară” (Matei 14.23). Ei sunt înconjurați de o lume care este împotriva lor; căci ei sunt „în mijlocul mării” și îndură necazuri din cauza valurilor, și puterea lui satan este împotriva lor: „vântul era împotriva” (Matei 14.24).

Cu toate acestea ei nu sunt părăsiți, ca să lupte singuri cu greutățile lor. Domnul vine la poporul Său, așa cum citim: „la a patra strajă din noapte, El a pornit spre ei.” În locul pustiu poporul a venit la El, așa cum am citit: „L-au urmat”. Astăzi El nu mai acționează direct cu lumea aceasta, ci este preocupat numai cu poporul Său. Aici nu numai că El vine la poporul Său, ci El vine pe un drum care pentru ucenici este un drum nou și deosebit. El a venit „umblând pe mare”. Ei L-au cunoscut ca Acela care era cu ei în corabie și dormea în timp ce călătoreau pe mare. Și era cu adevărat frumos să-L vezi ca Om dependent între oameni într-o astfel de încredere desăvârșită în dragostea Tatălui, că El putea să doarmă în furtună pe mare; însă aceasta nu provoca nici o frică. Acum însă ei văd un Om umblând pe marea aflată în furtună și ei sunt îngroziți și strigă de frică.

Ei L-au cunoscut ca Acela care era cu ei în furtună, acum Îl văd ca fiind neobosit și stăpân peste toată furtuna. Aceasta este poziția Lui astăzi. El este nu numai despărțit de lume, ci El este peste lume și în afara razei de acțiune a furtunii ei. Furtuna de pe Golgota a fost anulată, moartea nu mai avea nici o putere de stăpânire asupra Lui. El umbla pe valuri. Însă dacă ei trebuie să cunoască pe Hristos pe un drum nou, atunci ei vor experimenta și faptul că El este același Isus. Isus, Cel care a dormit pe mare ca Om smerit, este Același care poate umbla pe mare ca Cel puternic. Așa spune El ucenicilor Lui: „Eu sunt, nu vă temeți!”

Isus ne atrage la Sine

Așa vine Domnul la ai Săi – ucenicii Lui iudei -, care au fost împreună cu El pe drum aici pe pământ. Însă când El vine, face aceasta pentru ai scoate din sistemul iudaic și ca să-i atragă la Sine. Ei se aflau în corabie, și corabia este o construcție pentru a ține oamenii deasupra apei, un element pe care altfel ei nu ar putea merge. O astfel de natură era sistemul iudaic, cu care ucenicii Domnului erau legați; și de aceeași natură este fiecare sistem omenesc, pe care omul și-l imaginează după modelul sistemului iudaic – gândit pentru a menține pe oameni religioși, fără o legătură intimă cu Hristos.

Astfel Domnul Se prezintă ca Acela care intervine pentru poporul Său, care Se preocupă personal cu ei, care este deasupra oricărei furtuni, care stă deasupra oricărei puteri și ca Acela care Se află în afara oricărei organizări care îl menține pe om religios în lumea aceasta. Când El Se arată poporului Său, atunci aceasta are loc ca să-i atragă la Sine pe locul din afară. Dar dacă ei trebuie să fie desprinși de sistemele oamenilor, atunci aceasta poate avea loc numai dacă noi avem pe Hristos ca singura noastră preocupare și Cuvântul lui Hristos ca singura autoritate pentru sufletele noastre. Aceasta este prezentat foarte frumos în Petru. Este ca și cum Petru ar spune: „Dacă eu părăsesc corabia ca să umblu pe apă, atunci o fac numai dacă Tu ești țelul meu și cuvântul Tău este autoritatea mea. - „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine.” El a găsit ceva care îi atrăgea inima, și el primește un cuvânt care l-a împuternicit; căci Domnul a spus: „Vino!”

Imaginea aceasta frumoasă prezintă Bisericii adevărul care a fost dezvăluit credincioșilor după ce Domnul a ocupat locul Său în înălțime, și prin care Adunarea lui Hristos este despărțită de un sistem religios lumesc, ca să se adune la Hristos ca noul punct central. Adevărul acesta este rezumat pentru noi în epistola către Evrei, când suntem îndemnați: „Să ieșim la El, afară din tabără” (Evrei 13.13).

Hristos singurul punct central

Cât de trândavi suntem noi să înfăptuim că creștinismul reprezintă o părtășie de credincioși care se strâng laolaltă având pe Hristos ca centru al lor, ca subiect al preocupărilor lor, care îi captivează, care este totul pentru ei.

Omul firesc poate înțelege că este o părtășie de oameni care sunt legați prin articole religioase și este organizată de o autoritate centrală vizibilă; însă firea (natura) nu-și poate imagina o părtășie de oameni care este ținută în unitate fără vreun fel de articole religioase inventate de oameni, fără vreo autoritate omenească vizibilă – condusă și sprijinită printr-un Cap nevăzut, având în vedere toate împotrivrile. Pentru omul firesc aceasta este la fel de imposibilă precum este umblarea pe apă.

Când Petru a mers un timp pe apă, el se afla într-o situație în care nu mai avea ajutorul corăbiei, ca să-l mențină. Nici toată energia concentrată a omului și nici înțelepciunea tuturor veacurilor nu-l va face în stare să umble pe apă. Acela care ocupă o astfel de poziție, este total și în întregime dependent de Hristos. Aflați într-o corabie ne putem menține pe apă, dar fără Hristos nu putem umbla pe apă.

În continuare vedem motivul care l-a determinat pe Petru să părăsească corabia și să umble pe mare: era, așa cum citim, „ca să vină la Isus”. El nu a părăsit corabia pentru că „era în necaz din pricina valurilor” sau din cauza consternării din corabie. Domnul era în afara corăbiei și dragostea dorea cu plăcere să fie în părtășia Lui, și credința a avut siguranța că Domnul, atunci când El a spus să vină, va fi în stare să sprijine pe acela care ascultă de cuvintele Lui.

Cât de binecuvântate pentru noi sunt sintetizate în versetul 29 principiile care caracterizează drumul spre El și cu El. În ascultare de cuvântul lui Hristos „vino” Petru a coborât din corabie. În credință „el a umblat pe ape”. Dacă noi în zilele noastre ocupăm un loc în afara bisericilor mari, în afara sistemului religios alcătuit de oameni sinceri după modelul iudaismului, vom experimenta că este un drum care cere ascultare necondiționată de Cuvânt, care necesită credință în Hristos și are sentimente pentru Hristos.

Lecții care se învață numai în afara corăbiei

În ceea ce urmează sunt pentru Petru trei lecții, și prin Petru și pentru noi. Sunt lecții care pot fi învățate numai pe locul de afară. Petru are credință să părăsească corabia, „ca să vină la Isus”. Dar este credința lui Petru suficientă pentru a întâmpina o furtună? Și Domnul, care a fost în stare să-l sprijine pe Petru când acesta umbla pe mare, este El în stare să-l salveze pe Petru, când acesta a ajuns slab și a început să se scufunde, când era amenințat să piară?

Petru a învățat, și noi cu el, că pe locul dinafară totul este dependent de Domnul și de îndată ce privirea se abate de la El începem să ne cufundăm în furtună. Așa se face că Petru este pus la probă ca să experimenteze propria slăbiciune și a-tot-suficiența în Domnul. Ca să învețe această lecție utilă, Petru trebuie să întâmpine furtuna. Vântul a devenit furtunos, valurile se ridicau și când Petru „a văzut vântul puternic” a început să se scufunde. Când a privit la Isus, a umblat pe apă, când a văzut furtuna a început să se cufunde. Petru a trebuit să experimenteze că dacă Isus umblă pe apă și spune „vino”, atunci El este și singurul care ne poate sprijini, dacă noi venim. Pentru Petru era imposibil, atât în liniște cât și în furtună, să umble pe apă. Pentru Domnul era ușor să-l sprijine pe Petru atât în furtună cât și în liniște.

În felul acesta ne dăm seama de slăbiciunea noastră; dar în toate acestea învățăm să cunoaștem că Hristos este de ajuns. Când Petru s-a scufundat, a strigat către Domnul ca să-l salveze, și imediat mâna Domnului S-a întins ca să-l salveze. Când dragostea Domnului atrage spre El pe locul din afară, atunci mâna Domnului poate sprijini în ciuda oricărei furtuni. Totuși El trebuie să mustre credința noastră mică, când mâna lui miloasă este gata să ne salveze de la înec.

Ce nu se poate învăța în corabie

Aceia care erau în corabie puteau privi pe Petru ca având un entuziasm fals, să părăsească corabia și să încerce ceea ce nimeni înainte nu a făcut. Probabil l-au acuzat că face ceva contrar naturii și minții, și ei înșiși să fi fost bucuroși că nu au trebuit să se scufunde ca Petru și să fie muștrați, cum a fost muștrat Petru. Însă să ne gândim că ei, pentru că nu s-au scufundat ca Petru și nu au umblat pe apă ca Petru și pentru că nu au îndurat muștrarea cuvintelor Domnului, ei nici nu au avut parte de sprijinul mâinii Domnului.

Când furtunile au trecut

Versetele de încheiere ale capitolului, unde Domnul Se întoarce împreună cu Petru înapoi în corabie, arată imaginea zilelor care vor veni, când Domnul Se va reîntoarce pe pământ împreună cu sfinții Săi și va reface legătura cu Israel. Atunci într-adevăr furtunile pământului vor fi trecute și în sfârșit pe pământ va veni pacea. Isus, care odinioară a fost lepădat, va fi recunoscut ca Fiul lui Dumnezeu și binecuvântările Împărăției de o mie de ani vor fi introduse.